

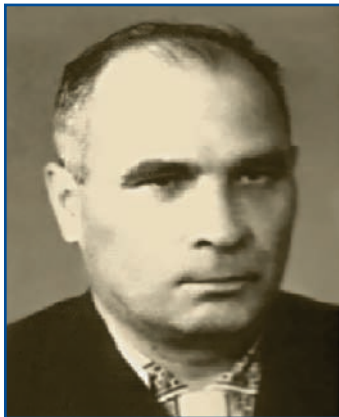
Народився 25 грудня 1906 р. в с. Станіславі (тепер – Білозерський р-н, Херсонська обл.) у селянській родині. В 1925 р. закінчив Херсонський сільськогосподарський технікум, а в 1930 р. – Херсонський інститут народної освіти.

Як мовознавець, С. П. Самійленко формувався в оточенні та під впливом славетних учених: М. Я. Марра, В. М. Жирмунського, М. С. Державіна та ін. У 1930–1933 рр. навчався в аспірантурі Інституту мовної культури (м. Ленінград), де вивчав тему «Категорія персональності та імперсональності в слов'янських мовах». Кандидатську дисертацію захистив у 1933 р.

До 1950 р. працював викладачем кафедри української мови Полтавського і Луганського педагогічних інститутів. З 1950 р. і до кінця життя працював у ЗПІ: доцентом, професором, завідувачем кафедри української мови.

Викладав дисципліни «Старослов'янська мова», «Діалектологія», «Історична граматика», «Порівняльна граматика східнослов'янських мов» та «Вступ до мовознавства».

Докторську дисертацію «Із історії східнослов'янських займенників» захистив у 1960 р. в ЛДУ. В 1962 р. отримав вчене звання професора, був завідувачем кафедри української мови.

САМІЙЛЕНКО
Степан Пилипович
(1906–1977)

*Доктор філологічних наук,
професор*

Автор понад 100 наукових праць (монографії, статті, рецензії). Серед них: «Нариси з історичної морфології української мови», «3 історичних коментарів до української мови». С. П. Самійленко написав приблизно 20 робіт, присвячених фонетиці, морфології та синтаксису старослов'янської, давньоруської та інших слов'янських мов; він також є співавтором вишівських підручників для студентів-філологів педінститутів та університетів, автором робіт з питань славістики, загального мовознавства, лінгвостилістики, української літературної мови, працював і в галузі лексикографії. Перу науковця належать дослідження про мову багатьох українських письменників: Г. С. Сковороди, І. П. Котляревського, Т. Г. Шевченка, Марка Вовчка, І. Я. Франка та ін.

Підготував 15 кандидатів філологічних наук, створив наукову школу «Історичний розвиток української мови». Був членом спеціалізованої вченої ради Дніпропетровського державного університету. Співавтор підручників для студентів-філологів «Історична граматика української мови» та «Порівняльна граматика української і російської мов». Член Українського комітету славістів та Координаційної комісії з питань мовознавства при АН УРСР.

Помер 26 жовтня 1977 р.

Народився 23 липня 1939 р. в м. Пологи Запорізької області. В 1960 р. став випускником Львівського кінотехнікуму. Після проходження служби в Радянській армії, в 1964 р. вступив на фармацевтичний факультет Запорізького медичного інституту, який закінчив у 1968 р. з відзнакою.

З 1968 р. працював асистентом кафедри фармакології Запорізького державного медичного інституту. В січні 1973 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Синтез і фармакологічні дослідження деяких похідних імідазо(1,2-f)ксантину». Результатом подальшої науково-дослідної діяльності стала докторська дисертація на здобуття наукового ступеня доктора фармацевтичних наук на тему «Синтез і фармакологічна активність заміщених та анельованих похідних ксантину», яку захистив у 1984 р.

У 1985 р. очолив кафедру фармакотерапії Харківського державного фармацевтичного інституту, яку було відкрито в лютому 1985 р. В 1986 р. йому присвоєно вчене звання професора кафедри фармакотерапії. У 1987 р., за конкурсом, був обраний на посаду завідувача кафедри фізіології та медицини ЗДУ. З червня 1988 р. по липень 1991 р. працював деканом біологічного факультету ЗДУ.

САМУРА
Борис Андрійович

Доктор фармацевтичних наук, професор

У 1990 р. Б. А. Самурі присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України». В 1991 р. призначений завідувачем кафедри фармакотерапії з фармакокінетикою Харківського державного фармацевтичного інституту. В квітні 1992 р. обраний дійсним членом Академії наук технологічної кібернетики України. В 2010 р. обраний почесним професором кафедри фармакотерапії Національного фармацевтичного університету.

Новизна та пріоритетність наукових досліджень Бориса Андрійовича підтверджена 39 патентами, 248 авторськими свідоцтвами, 1148 науковими статтями, 44 підручниками а також 40 методичними рекомендаціями для студентів-лікарів.

Підготував 25 докторів і 91 кандидата наук. Член редакційних колегій журналів «Вісник фармації», «Клінічна фармація», збірника «Ліки – людині» та довідника «Реєстр лікарських засобів Росії: Енциклопедія ліків».

Має низку подяк, нагороджений знаком «Переможець соціалістичного змагання» (1973, 1976), знаком «Винахідник СРСР» (1988), Почесною грамотою МОЗ України (1999). Нині працює професором кафедри фармакотерапії Національного фармацевтичного університету.